

§ 2. Z dniem 1 października 1922 r. do pierwszej klasy dodatku drożyznianego zalicza się następujące miejscowości:

- a) b. Królestwo Kongresowe: Augustów, Częstochowa, Grodzisk, Lublin, Łódź, Mińsk Mazowiecki, Olkusz, Radom, Radzymin, Sejny, Suwałki, Warszawa, Zawiercie, Zgierz, cały powiat będziński i cały powiat warszawski;
- b) b. dzielnica pruska: Bydgoszcz, Działdowo, Gdynia, Gniezno, Grudziądz, Hel, Inowrocław, Kartuzy, Puck, Reda, Tczew, Toruń, Wejherowo, oraz cały powiat poznański;
- c) b. zabór austriacki: Biała, Cieszyn, Gorlice, Kraków, Lwów, Zakopane i cały powiat drohobycki.

Ponadto wciela się do pierwszej klasy dodatku drożyznianego wszystkie miejscowości, zaliczone do tychczas do drugiej klasy dodatku drożyznianego, a położone na obszarze, na którym był wypłacany zgodnie z odnośnymi uchwałami Rady Ministrów funkcjonarjuszom państwowym dodatek kresowy (nadzwyczajny dodatek drożyzniany).

§ 3. Z dniem 1 października 1922 r. znosi się dodatek kresowy (nadzwyczajny dodatek drożyzniany) wypłacany funkcjonarjuszom państwowym na obszarze województw: nowogrodzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowskiego, białostockiego, bielskiego i sokólskiego województwa białostockiego, na obszarze ziemi Wileńskiej, województw wschodniej Małopolski oraz na Śląsku Cieszyńskim.

§ 4. Wszystkie pozostałe miejscowości zostają zaliczone do drugiej klasy dodatku drożyznianego.

§ 5. Funkcjonarjusze państwowi etatowi i nietatowi, których pobory służbowe normują ustawy o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429—431 i 434—436) oraz z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 28, poz. 226), jak również pracownicy kontraktowi oraz oficerowie (równorzędni), chorążowie (równorzędni) i zawodowi szeregowi otrzymują dodatek wyrównawczy w wysokości 30%, o ile pełnią stale obowiązki służbowe w Warszawie, w Wilnie—w wysokości 20%, w Łodzi—w wysokości 10%, i we Lwowie—w wysokości 5% dodatku drożyznianego.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

883.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 11 października 1922 r.

o obowiązku właścicieli, zarządców i dozorców domów przeciwdziałania tajnemu gorzelnictwu.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P.

№ 67 poz. 449) w brzmieniu, nadanem mu ustawą z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 69 poz. 618) zarządza się co następuje:

§ 1. Właściciele, zarządcy oraz dozorczy domów i innych zabudowań obowiązani są zwracać uwagę, czy w pomieszczeniach, znajdujących się w nieruchomościach, podlegających ich pieczy, nie uprawia się potajemnego gorzelnictwa i donosić natychmiast władzy o wszelkich w tym względzie spostrzeżeniach względnie podejrzeniach.

Władza, u której doniesienie takie uczyniono, wyda donoszącemu potwierdzenie otrzymania doniesienia.

§ 2. Winni zaniedbania określonego w par. 1 obowiązku, jeżeli z okoliczności wynika, iż mieli możliwość spełnienia go, będą karani wedle art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 449) i art. 4 i 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 69 poz. 618) o ile czyn ich nie stanowi przestępstwa, ulegającego surowszej karze.

§ 3. Obowiązek doniesienia nie istnieje w tych wypadkach, w których powszechne ustawy karne zwalniają od obowiązku doniesienia o zbrodni lub od odpowiedzialności za udzielenie pomocy zbrodniarzowi (art. 170 rosyjskiego kodeksu karnego, § 216 austr. kodeksu karnego, § 257 niemieckiego kodeksu karnego).

§ 4. Wykonanie tego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 14 dni po dniu ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *A. Kamiński*

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

884.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 16 października 1922 r.

w przedmiocie przejęcia właściwości Ministra Przemysłu i Handlu oraz innych ministrów w zakresie stosunków pracy w b. dzielnicy pruskiej przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Na zasadzie art. 2 ust. 2 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 30 poz. 247) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego kompetencje Ministra Przemysłu i Handlu oraz innych ministrów w zakresie stosunków pracy we wszystkich dziedzinach pracy najemnej,

z włączeniem stosunków służbowych urzędników przemysłowych, majstrów i pracowników zbliżonych, a z wyłączeniem stosunków uczniów przemysłowych, oraz stosunków, wynikających z zawodowego kształcenia się czeladników i majstrów, przechodzą do zakresu działania Ministra Pracy i Opieki Społecznej zgodnie z art. 29 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych w Królestwie Polskiem (Dz. Pr. K. P. № 1 poz. 1)

§ 2. Kompetencje, wymienione w § 1 obejmują w szczególności sprawy:

- 1) książeczek i świadectw pracy oraz dowodów płacy; wypłacania zarobków; ogólnych obowiązków pracowników, regulaminu pracy, rozwiązania stosunku pracy; czasu pracy; odpoczynku świątecznego; zabezpieczenia życia, zdrowia, dobrych obyczajów i przyzwoitości pracowników; zatrudniania dzieci, kobiet i młodocianych (tytuł VII ordynacji przemysłowej Rzeszy Niemieckiej i ustawa o czasie pracy w przemyśle i handlu z dnia 18 grudnia 1919 r.—(Dz. U. R. P. r. 1920 № 2 poz. 7);
- 2) pracy chałupniczej (ustawa Rzeszy Niemieckiej o chałupnictwie z dnia 20 grudnia 1911 r.—Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 976);
- 3) wydziałów robotniczych i pracowniczych oraz wydziałów rozjemczych (dekret z dnia 23 grudnia 1918 r. o umowach zbiorowych, wydziałach robotniczych i pracowniczych oraz rozjemstwie w zatargach pracy—Dz. U. Rzeszy Niemieckiej str. 1456);
- 4) stosunków pracy w górnictwie (dział III tytułu III ogólnej ustawy górniczej dla Stanów Pruskich, § 196 ust. 2 p. 3 tej ustawy oraz § 114 a. ust. 1 i ust. 4, § 114 b. ust. 1, § 114 c. do 119 a., § 134 ust. 2 i §§ 135 do 139 a. ordynacji przemysłowej Rzeszy).

§ 3. Inspektorzy przemysłowi (§ 139 b. ordynacji przemysłowej Rzeszy Niemieckiej i pruskiej, postanowienia Królewskie o ustanowieniu regencyjnych radców przemysłowych i organizacji inspekcji przemysłowej z dnia 27 kwietnia 1891 r.—Zbiór ustaw pruskich str. 165) oraz władze administracyjne policyjne i inne działające w zakresie, wskazanym w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia podlegają Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
Henryk Strasburger

Minister Spraw Wewnętrznych: *A. Kamiński*

885.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 16 października 1922 r.

o urządzeniu tymczasowem inspekcji pracy na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Na zasadzie § 139-b ordynacji przemysłowej Rzeszy Niemieckiej i art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 75, poz. 511) zarządza się co następuje:

§ 1. Aż do wejścia w życie ogólnopolskiej ustawy o Inspekcji pracy do spełniania: a) zadań, włączonych w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 października 1922 r. w przedmiocie przejęcia właściwości Ministra Przemysłu i Handlu oraz innych ministrów w zakresie stosunków pracy w b. dzielnicy pruskiej przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. № 96, poz. 884) a powierzonych na zasadzie obowiązujących ustaw i rozporządzeń inspekcji przemysłowej, oraz b) zadań inspektoratu pracy w rolnictwie, ustalonych art. 4 rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej o urządzeniu inspektoratu pracy w rolnictwie i o załatwianiu zatargów pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi z dn. 15 czerwca 1919 r. (Tygodnik Urzędowy Naczelnej Rady Ludowej № 31, 98), powołuje się jednolite organa pod nazwą inspektorów pracy.

§ 2. Inspektorzy pracy dzielą się na okręgowych i obwodowych.

Okrąg inspekcji pracy odpowiada województwu. Inspektorom pracy okręgowym przysługują uprawnienia regencyjnych radców przemysłowych w zakresie, wskazanym w § 1 niniejszego rozporządzenia, jakoteż uprawnienia głównych inspektorów pracy w rolnictwie; sprawują oni nadzór nad działalnością inspektorów obwodowych i udzielają im wskazówek służbowych.

Inspektorzy pracy podlegają Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej. Kierownictwo ich czynnościami sprawuje Główny Inspektor Pracy w Warszawie. Nie należą oni do składu administracji ogólnej (województwa), pozostają wszakże pod nadzorem służbowym wojewodów.

§ 3. Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych ustali obwody inspekcji pracy oraz siedziby inspektorów obwodowych.

§ 4. Uchyła się zdanie 2 ust. 1 cz. 1 postanowienia Króla Pruskiego o ustanowieniu regencyjnych radców przemysłowych i organizacji inspekcji przemysłowej z d. 27 kwietnia 1891 r. (Zbiór ust. pruskich str. 165), w § 2 powyższego postanowienia skreśla się słowa „w sprawowaniu inspekcji przemysłowej. Uchyła się również art. 1, 2, 3, 5 i 6 rozporządzenia Komisarjatu Naczelnej Rady Ludowej o urządzeniu inspektoratu pracy w rolnictwie z d. 15 czerwca 1919 r.